

VONK

Friso Veltkamp

Vonk

Vonk
Derde druk April 2019
Tweede druk Juni 2017
Eerste druk Mei 2017

Copyright © 2017 Friso Veltkamp
Auteur: Friso Veltkamp

Druk: BoekenGilde
Omslagontwerp: Jeroen Knol en Hellen van Rees

Roman
ISBN 978-94-6323-096-4
NUR 000
www.frisoveltkamp.nl

*If there is light
It will find
You
(Charles Bukowski – The harder you try)*

1

In de allerlaatste minuut. Klutsbal. In de kruising. Hun spits, die eruitzag als een tot leven gewekte accountant, raakte de bal he-le-maal verkeerd. En toch vloog hij erin. Zie hem blij zijn. Wegrennend met wijde armen, alsof hij zojuist de winnende treffer in een willekeurig bekertoernooi had gemaakt, in plaats van de 1-1 in de derde klasse, in een wedstrijd die ging om plek veertien.

'Lullig,' zei ik tegen Bram, die keek alsof zijn huis vijf minuten geleden was afgebrand. Ik moest toch iets zeggen?

'Kneuzen,' zei hij iets te hardop. Daar heeft Bram vaker last van, iets te hardop zeggen. Bram is de trainer van de club waar ik assistent van ben. Ik heb nooit ambities gehad om het hogerop te zoeken als trainer, dat gezeik kan me gestolen worden. Zit je op een zaterdagochtend voor de vierhonderdste keer verantwoording af te leggen aan een incapabele middenvelder om uit te leggen waarom hij die dag niet speelt en zijn 30 kilo zwaardere concurrent, die naar drank ruikt, wel. Totaal geen zin in. Laat mij Zwitserland zijn. De mediator die de tirades van Bram en de onverschilligheid van de selectie als in een verstandshuwelijk bemiddelt. Dus blijf ik assisteren, zo heb ik geen verantwoordelijkheden, maar ik kan wel mee juichen als we wat presteren of mee vloeken als het tegenzit.

'Kneuzen?' vroeg Patrick, onze middenvelder die reserve stond. 'Zei je nou kneuzen? Hé jongens, de trainer noemt ons kneuzen.' Hij stond op en probeerde een ietwat intimiderende pose aan te nemen. Hij zag eruit als een economie student die voor het eerst een zelfverdedigingscursus ondernam.

'Je bent ook een kneus,' zei Martin, onze rechtsbuiten, half met zijn hoofd in een capuchon.

Bram leek niet onder de indruk. Integendeel. Zijn woede leek niet weg te kunnen, leek eerder op te bouwen. Hij liep in drie passen naar Patrick toe, tot hij net dichtbij genoeg stond om de acne van Patrick eens goed te bewonderen. Dat was hij echter niet van plan. Hij haalde diep adem.

'Kneuzen ja!' schreeuwde Bram.

Ik zag een paar druppels speeksel op de bril van Patrick belanden. Patrick deinsde achteruit. 'Allemaal godverdomme!' schreeuwde Bram opnieuw en trapte tegen een waterzak. De bidon vloog er niet eens uit.

In de kantine stond Bram zijn gezicht nog op onweer. Hij ging aan een tafel zitten.

Klaar voor de nabespreking. Die houden we altijd in de kantine, want het was zaterdag en de helft van de selectie wilde alvast zuipen. We hebben ooit geprobeerd om dit in de kleedkamer te doen, maar toen onze rechtsback en spits drukker waren met het naar binnen stouwen van blikken lauwe Grolsch dan met het onsamenhangende analyseverhaal van Bram, werd de hele bijeenkomst verschoven naar de kantine.

De spelers waren een of ander debiel spel aan het doen. Degene die het laatst zijn hand de lucht in stak was de verliezer en moest bier halen. Ulf was de klos. De selectie kon gaan zitten en wachten op die arme Ulf, die met gebaren aan de kantinejuffrouw probeerde aan te geven hoeveel bier hij wilde hebben. Ze leek het niet te begrijpen.

‘Komt onze barkeepster uit Burkina Faso?’ vroeg ik aan Martin, onze rechtsbuiten. ‘Niet dat ik weet hoezo?’

‘Omdat Ulf blijkbaar niet pratend uit kan leggen dat hij vijftien bier nodig heeft’ Ulf kwam terug met het bier.

‘Hé Ulf,’ zei ik. Rare naam eigenlijk. Ulf.

‘Ja?’ zei hij terwijl hij me niet aankeek, maar opperste concentratie nodig had om de glazen neer te zetten voor de rest van het team.

‘Weet jij of onze barkeepster uit Burkina Faso komt?’ vroeg ik.

‘Ja geen idee,’ zei hij gedachteloos terwijl hij het bier voor iedereen neerzette. Toen keek hij op.

‘Wat?’

‘Laat maar.’ Ik nam een teug van mijn bier.

Ik kwam thuis, deed een lamp aan en ging op de bank zitten. Keek op de klok. Halfelf. Wintertijd.

Ik pakte een fles wijn, een glas en uit de koelkast blokjes kaas. Staand voor mijn platenkast dacht ik na over welke plaat ik uit zou kiezen om op te zetten. Ik heb keuze zat, ik heb duizenden platen. Voor elke gemoedstoestand heb ik er één. Dat stelt me gerust. Als ik ineens neigingen van hysterische agressie of melancholische huilbuien krijg, heb ik er altijd een soundtrack bij. Ik luister alleen platen en geen cd’s omdat ik hou van het ritueel dat gepaard gaat met het opzetten van een plaat. Rituelen. Ik denk dat ik soms in rituelen leef. Ik koos een plaat uit van Sufjan Stevens, legde hem op de draaitafel en stak een sigaret op. Ik vroeg me af wat de plannen vanavond waren, of iemand nog zin had om iets te ondernemen. Ik moest iets met mijn zaterdagavond. Maar wat? Ik pakte mijn telefoon en aptte Harry en Nout.

Ik kreeg twee keer hetzelfde antwoord: ‘Nee sorry, vanavond niet.’

'Fuck it,' zei ik hardop. En nam nog een slok. Mijn avond zou er als volgt uitzien: ik zou een plaat luisteren en een glas wijn drinken. En nog een plaat en nog een glas, net zo lang tot ik het tijd vond om naar bed te gaan waarna ik mijzelf de volgende dag hardop af zou vragen 'of dat nou nodig was.'

Ik voelde mijn telefoon trillen, pakte hem en zag een nieuw WhatsApp bericht. Het was Harry.

'Hé, toch zin in een terras?'

Ik dacht erover na. Harry zou op zaterdagavond zonder twijfel zijn vriendin meenemen. Dat was niet erg, maar ik vroeg me af of ik zin had het derde wiel te zijn. Of was het nou vijfde wiel?

2

Het was vandaag zondag. Vroeger vond ik zondagen de meest kloterige dagen die ik kende. Geen reet te doen. Dat begon al op de basisschool. Ongeveer 75 procent van alle vrienden die ik had moest naar oma. Alsof oma's alleen op zondag beschikbaar zijn. Kunnen we geen andere dag in het leven roepen om naar oma te gaan? Laten we zeggen dinsdagavond tussen halfzeven en acht. Koffie en koek. Dinsdag is toch al de vervelendste dag van de week dan kan je ook nog wel even naar de oeverloze woordenstroom van oma luisteren terwijl je een half taaie roze koek wegwerkt.

In mijn studententijd viel dat overigens wel mee. Dan maakte het niet uit of je de maandag vrij nam. Of misschien maakte dat wel uit maar die hele studententijd was toch een soort veredelde vakantie. Als de zondag niet beviel dan, maakte je er gewoon een zaterdag van. Dan was de maandag alleen minder te genieten. Op den duur zat je weekend te vieren terwijl je buurman op een dinsdag om acht uur 's ochtends naar zijn werk ging en argwanend naar binnen keek. Waar hij genoeg lege flessen zag om een kasteel van te bouwen. Zou iemand weleens een kasteel hebben gebouwd van lege flessen?

Het was kwart over drie. Het tijdstip waarvan Sartre ooit zei dat het te vroeg en te laat was om iets te doen. Kijkend naar Groningen – Heracles op FOXSports besepte ik dat ik dat stadium ruimschoots bereikt had. Ik probeerde de wedstrijd te kijken maar kwam er snel achter dat ik net zo goed naar een pas gewit plafond kon gaan staren. Ik hoorde het gezwam van de commentatoren over het ontbrekende gogme van de linksbuiten. Ik vraag me weleens of af die commentatoren wel echt naar de wedstrijden kijken. Zelfs betaald naar Groningen–Heracles kijken is een straf waar veel gedetineerden nog van zullen walgen. Ik kan me zo voorstellen dat er speciaal voor hun ontwikkelde voetbal-gelul-scripts ontwikkeld zijn, die ze vervolgens in de rust opdreunen. 'De zonedekking was niet goed vanwege de verkeerde looplijnen van de linksback die positie moet overnemen.'

Desalniettemin verveelde ik me. Ik had niets te doen en ondanks Sartres wijsheden was het nog echt te vroeg voor wijn. Wat kon ik doen? Een plaat opzetten? Maar dan moest ik een keuze maken. Welke muziek is geschikt voor

zondagmiddagverveling? 21 pilots? Mayhem? Ron Brandsteder's aerobic hits?

Een boek lezen? Maar welke? Ik had op de ongelezen stapel nog drie exemplaren, één was van Gabriel Garcia Marquez. Ik heb mijzelf ooit plechtig beloofd er maar één in de drie jaar te lezen van hem, omdat ik anders misschien wel vreemde sympathieën zou krijgen. Het andere was een reisgids van Bratislava, waar ik nooit geweest ben en niet van plan was naartoe te gaan, en een boek over buitenaardse kunst dat ik in een dronken bui ooit heb gekocht op de rommelmarkt tijdens koninginnennacht.

Een film? Ik scrolde door de folders op mijn externe harde schijf naar films die ik nog niet had gezien. Ik ging door mijn folders van actie, drama en documentaires, maar vond niets waar ik zin in had. Ik verveelde me.

3

Ik was bij Harry en Lucy op bezoek.

‘Nog nieuws?’ vroeg Lucy, terwijl ze eten aan opscheppen was.

‘Er zijn drie nieuwe splinterpartijen in de politiek,’ zei ik.

‘Ik bedoel met werk, of een liefde?’

‘Werk, einde van het jaar komt eraan. Het zal wel druk worden met allerlei clubjes die hun verantwoording moeten verzinnen,’ zei ik. ‘En bij jou?’

‘Druk, druk, alleen maar vergaderingen.’

Lucy werkt als teamleider bij een groot communicatiebureau. Ze bedenken formats en teksten voor allerlei bedrijven die dat zelf niet kunnen of te lui zijn om enige creativiteit aan te spreken. Zo heeft ze ook voetbalclubs andere namen gegeven. Lucy schonk wijn in.

‘Maar goed, het is goed vol te houden, zolang ze naar me luisteren.’

‘Ik zou naar je luisteren,’ zei Harry, die terugkwam met twee glazen wijn en een biertje.

Hij zette ze neer. ‘Ik ben daarin zo geoefend dat ik een volwaardige medewerker zou zijn.’

Lucy glimlachte naar hem. ‘Schat, je bent zo stront eigenwijs dat ik na vier uur de rest van de dag zou laten uitbetalen met de opdracht dat je je niet meer hoeft te laten zien.’

Ze keek weer naar mij. ‘Maar geen nieuwe liefde?’

Lucy wil altijd dat ik een nieuwe date vind. Zodat ze met iemand op meer niveau kan praten dan Harry en ik doen. ‘Ik begrijp jullie nooit,’ zegt ze vaak.

Het antwoord is altijd hetzelfde, er is geen nieuwe liefde. Ik ben er niet naar op zoek en ik heb weinig zin moeite te doen voor iets waar ik niet naar op zoek ben.

‘Nee,’ zei ik.

‘Jammer. Ken je eigenlijk Tinder?’

Ik had er weleens van gehoord. Een app die, vooral, bij jongeren razend populair schijnt te zijn. Je kon anderen vliegensvlug ontmoeten zonder dat je hele sites en profielen moest opstellen over wie je was. Een foto scheen genoeg te zijn om ‘s avonds seks te kunnen hebben. Dat is wat ik erover had gehoord, het deed me denken aan een vervanger voor de Breezer methodiek.

'Vaag, hoezo?'

'Nou, een collega van mij zit erop en liet het van de week zien.'

'En nu wil je zelf een account?'

Harry lachte. 'Dan mag ik ook hè? Of zullen we samen een account nemen?'

'Mocht je willen,' zei Lucy. 'Ik vond het eigenlijk helemaal geen platte app, het werkt best leuk en het is makkelijk om mensen te leren kennen.'

'En wat zijn haar ervaringen?' vroeg ik.

'Ze is er druk genoeg mee. Volgens mij heeft ze er wel plezier in, naar haar verhalen te oordelen. Als ik single was had ik het geprobeerd.'

Ik was nog niet overtuigd maar we hadden dit gesprek al te vaak gevoerd.

Misschien moest ik het een kans geven.

'Nou, om jou tegemoet te komen zal ik voor het eind van het jaar iets regelen goed?'

Ze pakte haar wijnglas beet. Proostte met mij en Harry.

'We hebben een deal.'

De telefoon ging. Hij trilde op mijn tafel. Ik keek ernaar met eenzelfde blik als naar een fruitschaal met alleen maar nectarines: betekenisloos. Hij trilde, maakte langzame bewegingen over de tafel en kroop langzaam richting de fles wijn die er nog stond van gisteren. Zou hij de fles wijn bereiken voor de ander ophing? Ik bleef nog even staren. Zou degene die belde weten wat voor wedstrijd dit is? Ik keek nog eens goed naar het scherm. ‘Henk’ stond erop. Henk heet eigenlijk Ibrahim, maar ik noem hem altijd Henk omdat hij buschauffeur is en sinds ik elke buschauffeur heb geclassificeerd als een Henk gaat Ibrahim als Henk door het leven. Ik besloot na vijf keer overgaan op te nemen.

‘Henk!’

‘AT!’ riep hij, wat staat voor Assistent-Trainer, hij sprak het op zijn Engels uit, A Tiee, hij doet soms verwoede pogingen *slang* aan te brengen in zijn vocabulaire.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Ja, nou kijk. Over zaterdag hè, we spelen uit tegen Hollandia, maar hebben we genoeg man?’

‘Henk, wat nu weer?’

‘Ja... nou...’ hij klonk aarzelend, ‘ik heb een afspraak met Lydia, over de op te halen spullen.’

Lydia is Henk zijn ex. Of soort van ex, ik overzie het hele schouwtoneel ook niet meer. Lydia besloot drie maanden geleden dat het op dat moment het beste idee was om de zoon van haar baas te neuken. Henk was daar net iets minder gecharmeerd van en besloot al haar porseleinen zebrabeeldjes tegen de muur in stukken te smijten. Dat vond Lydia weer een minder idee waardoor ze nu in een soort vechtscheiding liggen. Ondertussen zijn haar spullen nog wel bij Henk. Hij heeft beloofd niets meer te slopen en zij heeft niet beloofd om niet meer met anderen te neuken, dus je kunt zeggen dat de helft van hun twee er knap belabberd vanaf kwam. Ik vond het merkwaardig dat iemand porseleinen zebrabeeldjes spaart. Ik heb er ooit naar gevraagd. Ik kreeg een geërgerde blik en een antwoord. ‘Omdat ik dat mooi vind.’ Ja fijn. Mooie dooddouner Lydia. En je hebt een ooglidcorrectie nodig, dacht ik erbij. Wat zou dat tegenwoordig kosten? Ik vroeg me ook af wat voor geluid een zebra maakt. Ik dacht er enkele seconden over na, maar

kwam er niet uit. Ik moest dat echt eens navragen.

‘Kan dat niet op een andere dag? We kunnen dertiende worden als we winnen.’

Als ik hem was had ik mij volslagen uitgelachen.

‘Ik heb het gevraagd maar ze heeft allerlei andere dingen op andere dagen.’

Wat is dat dan weer voor antwoord? Moet ik hierover doorvragen? Ik had daar helemaal geen zin in.

‘Gaat ze een cursus waterboarden doen?’ vroeg ik desondanks.

‘Wat? AT! Nee man! Waarom zou ze dat doen?’

Goede vraag. Waarom zou iemand een cursus waterboarden doen? Met welk nut?

‘Goed Henk. Tot volgende week dan. Ow wacht Henk?’

‘Ja AT?’

‘Wat weet jij van Tinder?’

Ik hoorde een lach. ‘Serieus AT? Ja, ik heb ervan gehoord. Het is een app met als doel lekker rondneuken.’

‘Oké bedankt,’ zei ik. Ik hing de telefoon op en legde hem net iets dichterbij de wijnfles.

5

Ik werk als subsidieverstrekker bij een overheidsinstelling. Gammele verenigingen die cultuur hoog in het vaandel hebben, bedelen elk jaar om een bedrag. Dit om het bestaansrecht van hun instelling waar niemand op zit te wachten nog een jaar te rekken. Balletscholen voor ouderen, atelierruimtes voor kunstenaars die nooit verder zijn gekomen dan een expositie in de vergeten garage van hun ouders. Elk jaar krijgen ze een bedrag dat ze vermoedelijk opzuipen. Het maakt me niet uit, het is mijn werk.

Ik heb 20 directe collega's op één afdeling, die is ingericht als een museumhal voor mensen die al blij zijn met een reclamefolder door de brievenbus. Het is ongeïnspireerd, kaal, nietszeggend en sfeerloos. We vallen in alle valkuiltrends van 'het nieuwe werken'. We mogen beginnen hoe laat we willen. En eindigen wanneer en waar we willen. Sommigen nemen dat zo letterlijk dat ze altijd thuis 'werken.' Het is prima zo. Ik heb geen vervelende collega's. Ik verdien goed genoeg om alles te doen wat ik vind dat ik moet doen. Ik kom de dagen prima door en hoef niet hogerop. Ik ambieer geen managers-baan, ik zou het gezeik van alle mensen en de driehonderd overleggen per dag te snel zat zijn.

De rookruimte was een wat treurige aangelegenheid, een soort verlaten schoonmaakhok waar de muur voor het laatst geverfd was bij de ingebruikname van het pand. Het had een tafel en een paar stoelen. Er lagen Spits- en Metrokrantjes van weken geleden. Niemand voelde de noodzaak het hok op te ruimen.

De asbakken diende je zelf te legen. Waar nooit iemand zin in had, waardoor er continu een geur van verbrande sigaretten hing. Het geheel deed nogal smoezelig aan. Ik was er aan het roken met een collega, Timo. Hij is een wat robuuste man, met een accent. Zijn vreemde bloempotachtige stekel kapsel probeert hij met gel te boetsen naar iets wat lijkt op een bloempotachtig kapsel. Verder wil hij na drie zinnen altijd over seks beginnen, maar heeft het nooit over seks met zijn vrouw. Verder heb ik geen idee wat hij doet, iets met administratie. Een vrouwelijke collega liep langs het rookhok.

'Zij kan niet neuken,' zei hij, ogen op priemstand, een sigaret tussen zijn lippen voor zich uit kijkend.

6

Ik besloot me te verdiepen in datingsites. Ik zocht ze allemaal op en las alle beoordelingen, wat vonden andere mensen en wat hebben ze meegemaakt? Ik wilde alles weten. Wat hebben ze eraan overgehouden? Heeft het hun leven veranderd? Ik kwam erachter wat een scala aan onzin daarin is uitgevonden:

E-Matching, het is toch godverdomme geen uitzendbureau.

Pepper, neuken voor hoogopgeleiden.

Hot or not, voor als je van R&B met stemvormers houdt.

Happn, waarbij je iedereen die de app ook heeft geïnstalleerd kan zien. Dat komt me te dichtbij.

Relatieplanet, voor als je je foto's wilt compenseren met een heel relaas over wie je echt bent en dat je één kans wilt, één kans voor een date.

En Tinder. Een datingequivalent van een op hol geslagen horde stokpaardjes.

Nu besloot ik me, omdat het toch in mijn hoofd zat, eens in te lezen in dat Tinder. Het was blijkbaar de bedoeling dat je er tot vijf foto's van jezelf op gooit en wat brabbelt over hoe geweldig je bent. Vervolgens kun je je in dat enorme speelveld van hopeloze mensen storten. Als je dan iemand de moeite waard vindt om eens gezellig mee te keuvelen dan swipe je naar rechts. Ziet ze eruit als een treinramp, dan naar links. Ik besloot de app te installeren. Ik pakte mijn telefoon en ging naar de Google Play store. Zocht op Tinder en kwam gelijk allerlei reacties tegen.

'Ik heb nooit een match, kutapp,' schreef ene Ronnie.

Dat komt misschien doordat je eruitziet als iemand die alleen een aquarium in huis heeft Ronnie.

'LO3E tindah!' aldus Rashia.

'Allerlei interessante mensen leren kennen,' schreef Lione.

'Mooie date. Lekker neuken,' schreef ene Vincent.

Mijn interesse was gewekt, ik installeerde de app.

Nu kwam het volgende probleem, welke foto's zet ik erop? Het was blijkbaar gekoppeld aan mijn Facebookaccount en ik moest er enkele selecteren. Lekker

dan, ik maak nooit foto's van mijzelf. Ik maak überhaupt nooit foto's. Maar om er nu een stilleven van mijn boekenkast en mijn verzameling rode handdoeken op te zetten, leek me nu ook niet een potentiële aantrekkingsfactor voor anderen. Ik besloot foto's uit Rome en Lissabon te nemen. Eén met zonnebril en één zonder. Ik bedacht me dat sporten wellicht ook wel een potentiële aantrekkingsfactor kon zijn, dus selecteerde ik een foto waarbij ik aan het windsurfen ben en een door endorfine opgepompt gezicht trek. Iets wat op een glimlach lijkt. Maar nu ook een tekst. 'Zeg iets over jezelf', stond er.

'Ik houd net zoveel van lange rijen in de supermarkt als van de straat geschraapte octopus,' zette ik er neer.

Als laatste diende je je locatie op te geven. Op hoeveel kilometer afstand je iemand wilde ontmoeten.

Ik vond 50 een mooi getal. Mocht er geneukt gaan worden dan streept dat wel weg tegen de benzinekosten. Ik begon met swipen.

De eerste vrouw die in mijn beeld kwam heette Saskia. Saskia hield van reizen en had haar hoofd iets te lang in een centrifuge laten liggen. Of ze was een klinisch wonder, hoe kun je op je 33^e meer rimpels hebben dan de stroomversnelling bij de Huttenheugte? Ik drukte op haar foto en wilde naar links swipen. Ik vroeg me even af of dit niet ontzettend lullig was. Voor Saskia. Zou ze niet meer verdienen? Nee, bedacht ik me 0.8 seconden later. Saskia mag naar anderen.

De tweede vrouw was Debbie. Debbie hield van reizen. Debbie hield ook van de natuur. Ze had een foto die zo als Beversport promotiemateriaal had kunnen dienen. Wat een mooie schoenen Debbie, superhandig bij het schoonmaken van een paardenstal!

Geertruida. Hield ook van reizen. En zo te zien van tien kilo wortels in haar wangen stouwen.

Na tien minuten legde ik mijn telefoon weg. Wat is dit? Heb ik ooit een meeting gemist met mensen die alleen maar reizen? Ik kan me vergissen, maar volgens mij is het altijd aardig druk bij de Etos, de Lush en de Zara. En dat zijn niet alleen maar bejaarden, maar mensen tussen de 25 en 35. Die zijn niet allemaal op reis, maar als ik dit zo zag begon ik te twijfelen aan mijn eigen waarnemingsvermogen.

Tamara hield van reizen en van lekker gek doen. Ze had foto's van zichzelf in een dierentuin en op het strand, gearmd met een ander iemand met dezelfde sjaal. Ze moesten lachen. Zou de fotograaf ook dezelfde sjaal hebben? Tamara zag er wel goed uit. Ze had lang bruin haar. Ze had een slank postuur en een best mooie,

serieuze blik in haar ogen. Ze kwam wel wat afstandelijk en middle of the road over, maar ik moest toch iemand naar rechts swipen vandaag. Die eer was Tamara toebedeeld. Ik legde mijn telefoon weg. Ik vond het voor nu genoeg.

Ik werd wakker met een licht katerig gevoel. Keek op de telefoon, tien over zeven. Wat zegt die tijd? Dat ik nog een kwartier kan blijven liggen. En verder niets.

Ik wilde mijn wekker uitzetten toen ik linksboven een icoontje zag dat ik niet kende. Een soort vlam. Ik veegde het menu naar beneden.

‘Gefeliciteerd, je hebt een nieuwe match! Jij en Tamara vinden elkaar leuk!’ stond er.

Ik moest even nadenken. Tamara? Match? Toen kwam het naar boven. Tinder. Ik heb een match! Ik vroeg me af of ik nu met open armen een willekeurige wei in moest rennen of roltoeters moest kopen en de straat opgaan in een bananenpak. Maar zo enthousiast voelde ik me er nog net niet onder.

‘Zeg nu iets tegen uw match’, beval Tinder me in het chatscherf. Dat bepaal ik zelf wel, beste Tinder. En wat zeg je tegen iemand van wie je alleen wat willekeurig bij elkaar geraapte foto’s kent? Complimenteer je haar met mooie foto’s? Ga je haar vijf regels profieltekst in twijfel trekken? Of ga je het hebben over de laatste uitslagen van de voetbalcompetitie?

‘Hey, jij hier.’ Waren dat mijn vingers die dat zojuist hadden getypt? Heb ik een conflict gemist in mijn neurotransmitters? Ik keek naar het scherm. Nog geen antwoord. Hoe weet je eigenlijk of iemand reageert? Krijg je daar een bericht van? Zoiets als: ‘Gefeliciteerd, iemand die je nooit hebt gezien maar alleen door jouw neukwenskeuring is gekomen heeft besloten je vijf procent minder kansloos te laten voelen. Lees nu het gepruts van je match.’ Of zou ik een bericht krijgen dat ik het 100.000e bericht heb gekregen en gegarandeerd tien matches krijg, als prijs? Ik heb geen idee.

Toen ik onder de douche vandaan kwam had ik nog niets. Uit verveling ging ik door haar foto’s scrollen en begon ze te bestuderen als een kunstcriticus. Zag ik details in de foto’s? Wat kon ik over haar te weten komen? En waarom zei ze niets terug? Ze zag er toch allerminst uit als iemand die er om tien voor halfacht al meer dingen op had zitten dan ik om datzelfde tijdstip twaalf uur later. Waarom negeert ze mij? Zijn mijn foto’s niet goed genoeg? Is dat het Tamara? Heb je spijt van de beste *like* die je kon maken? Is het mijn *tagline*? Kijkend op de klok besepte ik dat

ik moest douchen, anders kwam ik te laat op een plek waar je nooit te laat kan komen.

Ik moest kakken. Ik doe dat op het werk altijd tussen drie en vier omdat dan mijn grootste dip zit qua concentratie. Tijdens het kakken speel ik altijd een penalty-schiet-app op mijn telefoon. Maar dat terzijde, want er was iets belangrijkers in mijn scherm gebeurd: ik zag weer die druppel linksboven. Had ik nog iemand geliket behalve Tamara? Uit nieuwsgierigheid veegde ik het scherm naar beneden.

'Nieuw bericht van Tamara', stond er. Ik was er even stil van. Het werkt! Ik heb een bericht! Weer wilde ik een horlepiepbeweging maken, maar gezien de situatie waar ik in zat leek me dat een bijzonder ongunstig idee.

'Jij ook zo te zien! Wat ben je aan het doen?' stond er.

Er was een match. Er was een bericht! Nu het ijzer smeden terwijl het heet is. Wat moet ik nu zeggen? Waar ik mee bezig was dan maar.

'Ik ben even aan het kakken, app zo terug.'

Ik keek naar mijn beeldscherm, wachtend op een reactie. Echter, toen ik nog eens keek zag ik helemaal niets meer in mijn Tinderchat window. Geen match, geen Tamara meer.

Oké, zo werkt het dus niet.

8

Ik moest haasten om nog op tijd op de training te komen. Ik kwam thuis, ramde snel de overgebleven maaltijd van gisteren in de magnetron en zocht mijn spullen bij elkaar. In een noodtempo had ik mijn tas volgestopt met sokken, schoenen en een fluitje, dat ik als assistent nu eenmaal nodig had.

Er waren zeven mensen komen opdagen. Zeven. Van de achttien potentiëlen. De rest had vast wat anders te doen: bierdrinken met nieuwe burens, een goed gesprek met de vrouw over of een hond wel of niet gewenst was, een vergadering bij de Ikea, wat dan ook.

Bram besloot ze eerst de warming up te laten doen. Hij was bezig met zijn tablet. Hij had een of andere tactiek-app gedownload waar hij zo te zien heel erg ontevreden over was. Binnensmonds vloekend wilde hij zijn vingers over het scherm laten glijden, niet gehinderd door enige vorm van digitale kennis.

Ik besloot mijn telefoon er ook maar bij te pakken en ging rondsurfen langs een aantal sites. Ik bekeek de site van de NRC, niets nieuws. Checkte de laatste bekeruitslagen van voetbal, het was nog niet begonnen. Ik bekeek ook of ik nieuwe YouTube filmpjes had die ik kon kijken gedurende de warming up. Weinig bijzonders. Ik wilde mijn telefoon wegdoen, tot mijn ogen langs het icoon van de Tinderapp gleden, rechtsboven YouTube. Ietwat onwennig opende ik Tinder. Ik keek om me heen om te zien of Bram door zou hebben dat ik vrouwen online ging keuren, maar hij was te druk bezig met het verzinnen van tactieken op zijn tablet.

Ik swipete langs mensen, nog steeds een beetje onwennig omdat ik ze voor mijn gevoel zomaar keihard afwees. Ik besloot tien mensen een oordeel te geven.

Hyacintha, nee dank je, kermisattracties en suikerspinnen vond ik 40 jaar geleden al niet leuk. En straks krijg ik voor onze eerste maand samen een zelfgemaakte rijstketting met mijn naam erop. Die hoeft ik niet.

Karin, met een wijnglas en een ballon in haar hand, een ietwat merkwaardige combinatie. Op een andere foto zat ze in een stoeltjeslift in skikleding te lachen.

Manon, in mantelpak, terwijl ze in een vergadering zat. Het kon. Het kon net. Ik was na minder dan een minuut door tien vrouwen gewispet. Een beetje met een onvoldaan gevoel deed ik mijn telefoon weer terug in mijn zak. Ik had de neiging om door te gaan, maar ik had mijzelf beloofd het bij tien vrouwen te houden.

De selectie was inmiddels klaar met de warming up en kwam om ons heen staan. 'Gaan we doen?' vroeg Patrick richting Bram.

'Vier tegen vier,' antwoordde Bram, terwijl hij nog steeds op zijn tablet keek.

'We zijn met zijn zevenen,' zei Patrick.

Bram keek geërgerd op van zijn tablet. Keek in het rond. Naar hen. Naar mij.

'Onze assistent doet mee als nummer acht, geen gezeik.'

Wel godverdomme, dat was het laatste waar ik nu zin in had. Tegen een stel uitgerangeerde gasten lopen klieren op een knollenveld. Kan hij zelf niet meedoen? Kan hij zichzelf niet even laten tackelen door een onbenul die van zijn vrouw een hobby moest zoeken en nu elke woensdag en zaterdag schenen aan gort trapt omdat zijn oog-bal-coördinatie net zo goed is als een Nederlandse deelname aan het Eurovisiesongfestival.

Ik werd ingedeeld bij Martin, Ulf en Leo. Leo was 24, dat zou je met een dergelijke naam niet zeggen. Ik heb het hem ooit gevraagd: 'vind je het niet vervelend om Leo te heten?' Hij had me aangekeken aan met geïrriteerde blik.

'Het is maar een naam.'

'Maar het is wel jouw naam, die gaat net zo lang mee als jijzelf.'

'Nou en? In Napoleon zit ook een Leo en dat was geen misselijk mannetje.'

Hij zei het echt. *Misselijk mannetje*.

'Hij was wel klein.'

'Wat heeft dat er nu weer mee te maken?'

'Weinig en niets. Ik zou mijn naam veranderen als ik jou was.'

Vervolgens ging ik me ergens anders mee bezighouden. Maar eerlijk, Leo was wel een goede voetballer. Dat bleek vanavond ook weer eens. Dankzij zijn techniek wonnen wij op doelpunten en de andere vier op gebroken botten.

'Wat doe ik hier nog,' vroeg ik mijzelf af toen we naar de kleedkamer liepen.

Ik bleek een match te hebben met Manon. In haar mantelpak. En met haar wat lange gezicht met bruin krullend haar. Maar net niet krullend genoeg om het een bos krullen te noemen.

Ik besloot het dit keer wel anders aan te pakken.

‘Hey Manon!’ was mijn openingszin. Rustig beginnen.

Ondertussen was ik mijn eten klaar aan het maken. Een stoommagnetronmaaltijd kip ketjap. Ik had niet zoveel zin om moeite te doen. Nu heb ik dat ook niet vaak met koken, tenzij iemand mij een uniek recept geeft. Ik heb geen hekel aan koken, maar ik woon al jaren alleen en heb geen zin om grote gerechten voor mijzelf te maken. Wel heb ik mijzelf beloofd elke eerste zaterdag van de maand iets te koken uit een willekeurig land. Zo heb ik uit Papoea Nieuw-Guinea *sagro grub*, uit Senegal *kip yassa* en uit Trinidad eend in curry gemaakt. De helft was niet te vreten.

Mocht zij ook de neiging hebben om te vragen wat ik aan het doen was, had ik in ieder geval een beter antwoord dan bij Tamara. Ze antwoordde vrij snel.

‘Hey! Hoe gaat het?’

‘Goed, maar ik ga even eten,’ zei ik naar waarheid.

‘Wat eet je?’

‘Kip gestoofd in limoenbladeren, dus ik moet je even met rust laten, je kunt mij het komende half uur gaan missen, daarna kom ik bij je terug,’ appte ik.

Ik haalde de stoommaaltijd kip ketjap uit de magnetron.

Ik was benieuwd wat ze zou antwoorden. Ik wilde er een smiley achter zetten maar kon het emoticon niet vinden. Waarom kan ik geen emoticons toevoegen in dit chatvenster? Hoe werkt dit in godsnaam en waarom kan ik niet verticaal typen? Misschien moet ik ze bellen. En ze vertellen dat ze amateurs zijn. Zou je dan geblokkeerd worden? Zou dat ooit iemand gelukt zijn? Geblokkeerd door Tinder? Hoe leg je dat uit?

‘Doe rustig aan en eet smakelijk. Ik ga even rennen!’ zei ze.

Ik vond het allemaal nogal klinisch aandoen. Maar dat kon aan mij en mijn gemoedstoestand liggen. Na het eten ging ik eens polsen of ik langs vrienden

wilde gaan. Een avond alleen is goed, twee achter elkaar zijn er in één keer twee te veel. Er is geen gemiddelde in gevoelens over alleen zijn.

Ik appte Nout: 'Potje FIFA doen?'

FIFA. Je hebt een tijdverdrijf nodig om de dagen door te komen en in die dagen kun je maar beter doen wat je denkt dat je het beste kan doen. In het geval van Nout en mij is dat alleen maar FIFA spelen. Een soort excuus om elkaar te zien. We hebben als doel met elk team uit elke competitie te spelen. We slaan al onze wedstrijden op in een Excel sheet. En dat gedurende een jaar. Niet dat we er verder wat mee doen, het heeft geen enkel nut, alleen voor onszelf is het van het grootste statistische belang.

'Is goed, negen uur koffie klaar?' kreeg ik terug.

Wie drinkt er om negen uur nou nog koffie? Dan moet je er gelijk heel veel alcohol tegenop drinken om niet de hele nacht naar het plafond te liggen staren.

'Koffie is voor acht uur, negen uur is biertijd,' zei ik.

Ik liep naar de koelkast, er stonden nog zes biertjes.

'En neem voor zekerheid wat mee,' appte ik, de koelkast dichtdoend.

Tijdens de FIFA-sessie kreeg ik een bericht van Manon.

'Sport jij eigenlijk veel?'

Wil ze nu een soort van fitness indicatie test op me uitvoeren? Vroeg ik me af.

'Hé Nout, check dit,' zei ik en gaf mijn telefoon aan hem. 'Tindermatch.'

'Tinder? Zit je daarop?'

'Je kent het?'

'Ik heb ervan gehoord. Het schijnt een bende te zijn.'

'Ja verveling. Of nieuwsgierigheid. Of allebei een beetje en heel veel.'

'Ze lijkt op een secretaresse die zich te bovengemiddeld kleedt,' zei hij en gaf de telefoon weer terug.

Ik typte een bericht terug: 'Jazeker, drie keer in de week kanovaren en ik ben me aan het voorbereiden op het Nederlands kampioenschap petanque.'

Ik legde mijn telefoon weer weg. Nout wilde FIFA van de pauzestand halen. Toen we net vier minuten bezig waren trilde mijn telefoon weer.

'Je gaat toch niet de hele avond lopen appen met die kip hè? Dan ga ik weg.'

'Nee, nee, maar even wat onzin in dit chatvenster slingeren,' zei ik.

Ik las haar bericht. 'Petanque? Ken ik niet, wat is dat?'

Heb jij geen Google trut? Ik verstuurde het niet, in dat geval zou er weer een Tindermatch vroegtijdig sneuvelen en dat slagveld wilde ik even zo klein mogelijk proberen te houden.

'Het is een soort cricket maar dan anders. Ik leer het je wel een keer.'

Zo. Gelijk spijkers met koppen slaan. Ik zette mijn telefoon op stil. De ergernis van Nout dat hij meer naar het pauzescherf dan naar bewegende beelden aan het kijken was, was voelbaar. Zo erg dat het bijna was als een rookgordijn dat zich langzaam om alle meubels en vazen kronkelde, totdat de verstikking optrad.

‘Ik voel je blik.’

‘En je haalt bier,’ antwoordde hij.